

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רת"ק 26-03-52171 לבמור נ' ראש יהודי ואח'

9.6.2026

לפני כבוד השופטת תמר בר-אשר

הדס יפית לבמור

המבקשת

נגד

1. ראש יהודי (ע"ר)
2. ישראל זעירא

המשיבים

החלטה

בקשת רשות הערעור הוגשה על פסק-דינו של בית המשפט לתביעות קטנות בירושלים (כבוד השופט דן ליברמן) בת"ק 18944-08-25 מיום 5.2.2026. בפסק הדין נדונה תביעת המבקשת נגד המשיבים לתשלום פיצויים בשל משלוח הודעות פרסומת (הודעות ספאם) בניגוד להוראות סעיף 30א בחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב-1982 (להלן – **חוק התקשורת** או **החוק**) ובניגוד להוראות חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן – **חוק הגנת הפרטיות**). תביעת המבקשת, אשר הועמדה על סך 25,000 ₪, התקבלה בחלקה המזערי רק נגד המשיבה 1 (להלן – **המשיבה**) ונקבע כי עליה לשלם למבקשת סך 23 ₪ בלבד ואילו התביעה נגד המשיב 2 (להלן – **המשיב**) נדחתה.

רקע ועיקרי העובדות

2. העובדות העומדות ברקע התביעה פורטו בהרחבה בפסק-דינו של בית המשפט קמא ולהלן יובאו עיקריהן בלבד.

ביום 20.9.2023 ושוב ביום 1.10.2023 קיבלה המבקשת מסרון מטעם המשיבה, העוסק בפעילותה, בלי שצוין שם השולח באופן מפורש. המבקשת החליטה להתחקות אחר זהות שולח המסרון השני ולכן נכנסה אל דף האינטרנט שאליו הפנו המסרונים. ביום 1.10.2023 תרמה המבקשת למשיבה סך 10 ₪ ולטענתה, כך נודע לה על זהות שולחת המסרון. בעקבות התרומה, נוספה כתובת הדוא"ל של המבקשת אל רשימת התפוצה בדוא"ל של המשיבה.

על-פי טענת המבקשת בכתב התביעה, מאז התרומה ועד הגשת תביעתה, היא קיבלה מהמשיבה תשע-עשרה הודעות דוא"ל, שני מסרונים ושתי הודעות וואטסאפ. הודעת הדוא"ל הראשונה התקבלה ביום 16.10.2023 וכשעה לאחר קבלתה השיבה המבקשת להודעה וביקשה את הסרתה מרשימת התפוצה של המשיבה.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רת"ק 26-03-52171 לבמור נ' ראש יהודי ואח'

אין מחלוקת על כך שבשני המסרונים שנשלחו אל המבקשת וגם בהודעת הדוא"ל האמורה, היה קישור שהקשה עליו מאפשרת למקבל ההודעה להסיר את עצמו מרשימת התפוצה של המשיבה. המבקשת טענה כי העדיפה שלא לבקש הסרה בדרך זו, אלא באמצעות הודעת הדוא"ל ששלחה. לטענתה, נפסק בעבר כי אפשרות הסרה רק באמצעות לחיצה על הקישור אינה עומדת בהוראת הדין וזאת בשל החשש שמדובר בקישורים זדוניים (המובילים אל רוגלות, וירוסים וכדומה).

המבקשת הוסיפה כי נעשו שתי פניות אל המשיבה בעניין ההודעות ששלחה, אך הן לא נענו. הראשונה הייתה פניית בא-כוחה מיום 1.10.2023, שנשלחה גם בשם נמנעים נוספים והשנייה מיום 25.9.2024, שהייתה פנייה של המבקשת, אשר הציעה למשיבה פשרה ללא צורך בהליך משפטי.

משלא פסק משלוח ההודעות, הוגשה ביום 7.8.2025 תביעת המבקשת, אשר הועמדה על סך 25,000 ₪. סך 23,000 ₪ נתבע בשל משלוח עשרים ושלוש הודעות (19 הודעות דוא"ל, 2 מסרונים ו-1 הודעות וואטסאפ), 1,000 ₪ בשל פגיעה נטענת בפרטיות ו-1,000 ₪ בשל טרדה ועבור הכנת התביעה.

3. כתבי ההגנה מטעם המשיבים הוגשו ביום 25.11.2025 והדין במעמד המבקשת ונציג המשיבה (המשיב 2 לא התייצב) התקיים ביום 2.2.2025.

פסק-דינו של בית המשפט קמא

4. בפסק-דינו קבע בית המשפט קמא כי מכלל העובדות עולות שתי מסקנות. **האחת**, כי המשיבה פעלה שלא כדין בכך שהמשיכה במשלוח הודעות פרסומת אל המבקשת, אף שהתבקשה לחדול מכך. **השנייה**, כי המבקשת פעלה באופן מכוון כדי שהמשיבה תשלח אליה הודעות פרסומת שלא כדין, כדי לאפשר הכנת תביעה עתידית אשר תשיא לה רווחים.

לאחר שעמד על עיקרי הוראות סעיף 30א בחוק התקשורת, קבע בית המשפט קמא כי ההודעות ששלחה המשיבה אל המבקשת הן בגדר "**דבר פרסומת**", כהגדרתו בסעיף 30א(א) בחוק. כן נקבע, כי לשם עמידה בחובה הקבועה בסעיף 30א(ד)(1) בחוק, לאפשר לנמען לבקש את הסרתו מרשימת נמעני דבר הפרסומת, לא ניתן להסתפק באפשרות של הקשה על "**הסרה**" בהודעה שנשלחה. שכן נקבע כי יש לאפשר לנמען לבקש את הסרת פרטיו מרשימת תפוצה גם באמצעות משלוח הודעת דוא"ל, כפי שנשלחה אל הנמען (רע"א 4704/20 **בן-עמי נ' Facebook Ireland Ltd** (9.2.2021), כבוד השופט (כתוארו אז) נ' סולברג, פסקה 22 (להלן – **עניין בן-עמי**). לעניין חובת השולח לפרסם כתובת דוא"ל תקפה, כמתחייב מסעיף 30א(ה)(1)(ג) בחוק, הפנה בית המשפט אל ע"א (מחוזי מרכז) 16321-03-20 **עקיבא נ' טרוולייק בע"מ** (20.9.2020), כבוד השופטת ר' שמולביץ, פסקה 50).

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רת"ק 26-03-52171 לבמור נ' ראש יהודי ואח'

5. בהתאם להוראות החוק נקבע כי המשיבה הפרה את הוראות סעיף 30א בחוק התקשורת בעצם משלוח ההודעות אל המבקשת ללא הסכמתה ובאי מתן אפשרות לשלוח הודעת סירוב כנדרש.

עם זאת נקבע, כי המבקשת פעלה בחוסר תום לב בכך שבמעשיה יזמה את הכללתה ברשימת התפוצה של המשיבה, באופן העשוי לאפשר לה בעתיד להגיש תביעה לפיצויים לפי סעיף 30א בחוק התקשורת, אם פנייתה להסרתה מרשימת התפוצה לא תיענה ובכך להשיא רווחים. נקבע כי הדבר בא לידי ביטוי בכך שלאחר קבלת המסרון השני שנשלח אל המבקשת, היא תרמה למשיבה סך 10 ₪. אמנם לפי טענתה, הדבר נועד לשם איתור זהות שולח המסרון, אך נקבע, כי הסבר זה אינו משכנע בלשון המעטה. שכן, שני המסרונים הראשונים של המשיבה נשלחו מאותו מספר טלפון ושניהם עסקו בפעילותה. כן נקבע, כי המבקשת אף לא תמכה את טענתה כי הייתה אפשרות שהמסרונים נשלחו ממספר טלפון המשמש גורמים שונים ולא רק את המשיבה.

6. לנוכח המסקנות האמורות, נקבע כי סכום הפיצוי צריך להיקבע תוך "הפחתה משמעותית עד מאוד". בית המשפט קמא הפנה לכך שסכום הפיצוי הקבוע בסעיף 30א(ג) בחוק התקשורת (1,000 ₪), הוא רק בגדר נקודת המוצא לסכום הפיצוי שייפסק ללא הוכחת נזק (רע"א 2904/14 גלסברג נ' קלאב רמון בע"מ (27.7.2014), כבוד השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין). כך בעוד שסכום הפיצוי שייפסק נתון לשיקול דעת בית המשפט, הרשאי לשקול גם את התנהלות התובע ואת חוסר תום-לבו, העשויים להביא להפחתה משמעותית בשיעור הפיצוי שייפסק לו (עניין בן עמי, פסקה 27).

בעניין התביעה נגד המשיב, חבר בוועד העמותה המשיבה, נקבע כי לא עלה בידי המבקשת לבסס את טענותיה כי הוא אחראי להתנהלות המשיבה בנושא משלוח ההודעות וכן כי ככלל, אין להטיל אחריות אישית על נושא משרה בתאגיד בשל פעולת התאגיד בניגוד להוראות סעיף 30א בחוק (ת"צ (מחוזי חיפה) 10681-03-23 פרייפלד נ' וודסטוק גאלרי בע"מ (28.11.2424), כבוד השופט מ' עלי, פסקה 56).

לנוכח כל האמור, נקבע כי המשיבה תשלם למבקשת פיצוי בסך 1 ₪ עבור כל הודעה שנשלחה אליה מהמשיבה ובסך הכול 23 ₪ וכי כל צד יישא בהוצאותיו.

בקשת רשות הערעור

7. בקשת רשות הערעור הוגשה ביום 22.3.2025 ולאחר ארכות מטעמים שונים, תשובת המשיבה הוגשה היום, 9.6.2026. דומה כי שני הצדדים הגישו כתבי טענות החורגים בהיקפם הרבה מעבר לנדרש.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רת"ק 26-03-52171 לבמור נ' ראש יהודי ואח'

8. תמצית טענותיה של המבקשת הן כי בית המשפט קמא שגה במסקנותיו שלפיהן היא פעלה במכוון כדי ליזום את משלוח ההודעות של המשיבה אליה, וכי עשתה כן לשם יצירת אפשרות להגשת תביעה נגד המשיבה לפי סעיף 30א בחוק לשם השאת רווחים. כן נטען, כי בית המשפט שגה גם בקביעה כי המבקשת לא ביססה את טענתה בכל הנוגע לאפשרות שמספר מסרונים של גורמים שונים נשלחו מאותו מספר. בנוסף לכך נטען כי לא היה מקום לדחיית התביעה נגד המשיב ולקביעה כי המבקשת לא ביססה את אחריותו למשלוח ההודעות. עוד נטען כי בית המשפט קמא שגה בכך שלא חייב את המשיבים בפיצוי גם מכוח חוק הגנת הפרטיות וכי שגה בסכום הפיצוי שפסק.

9. המשיבה טענה כי אין מקום להתערב בפסק-דינו המנומק היטב של בית המשפט קמא. זאת בייחוד בהיותו פסק-דין של בית משפט לתביעות קטנות, אשר רשות ערעור בעניינו ניתנת רק בהתקיים נסיבות חריגות שלא התקיימו בנסיבות הנדונות. כך גם בהיותו מבוסס על ממצאי עובדה ומהימנות, אשר ככלל, אין ערכאת הערעור נוטה להתערב בהם. עוד נטען, כי למבקשת לא נגרם כל נזק של ממש וכי כל התנהלותה הייתה חסרת תום לב באופן קיצוני. נטען כי מדובר בתובעת אשר **"הפכה למקצוע את תביעות הספאם והינה תובעת סדרתית של תביעות ספאם 'מבושלות' תוך כניסה מכוונת (ומכשילה) למאגרה הנמענים של נתבעיה"**. כל זאת נטען, חרף העובדה שלחיצת קישור יכולה להביא להסרת המבקשת מרשימות תפוצה. טענה זו ביקשה המשיבה לתמוך ברשימה המונה כשישים תביעות שעל-פי הנטען, המבקשת יזמה.

מעבר לכך הוסיפה המשיבה והשיבה לכל טענותיה של המבקשת, טענה כי יש לדחות וכי יש לאמץ את קביעותיו של בית המשפט קמא.

דיון והכרעה

10. עיינתי בתיק בית המשפט קמא, בכתבי הטענות מטעם הצדדים, בפרוטוקול הדיון ובפסק הדין וכן עיינתי בבקשת רשות הערעור, בתשובת המשיבה ובנספחיהן. לאחר עיון זה נמצא כי ניתן להכריע בבקשת רשות הערעור על יסוד החומר הכתוב (על-פי תקנה 138(א)(5) בתקנות סדר הדיון האזרחי, תשע"ט-2018 (להלן – **התקנות**)).

עוד נמצא כי יש לדחות את בקשת רשות הערעור על יסוד פסק-דינו המפורט והמנומק היטב של בית המשפט קמא (על-פי תקנה 148(ב) בתקנות). זאת משנמצא כי אין לדחות את הממצאים העובדתיים שנקבעו, כי הם תומכים במסקנות המשפטיות וכי לא נמצאה טעות שבחוק.

11. למעלה מהדרוש ראיתי לנכון להוסיף כי בכל מקרה אין להידרש אל טענות הצדדים הנסמכות על ראיות שכלל לא הוגשו בבית המשפט קמא. הדברים אמורים לגבי ראיות וטענות הנסמכות עליהן שהמבקשת צירפה, הכוללות דוגמאות נטענות לשרשור מסרונים המגיעים

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רת"ק 26-03-52171 לבמור נ' ראש יהודי ואח'

ממפרסמים שונים, אך מאותו מספר טלפון וכן כתבה שפורסמה (נספחים 7-8 של בקשת רשות הערעור). כך גם לגבי רשימת ההליכים שעל-פי טענת המשיבה המבקשת נקטה ואשר לפי טענתה, מעידים על כך שהיא מגישה תביעות רבות מהסוג הנדון (צורף כנספח לתשובה).

כידוע, לא ניתן לצרף ראיות חדשות בשלב הערעור בלי שניתנה רשות לעשות כן ואף זאת רק בהתקיים נסיבות חריגות המאפשרות זאת (תקנה 144 בתקנות).

12. עוד יש להוסיף, כי לא רק שכאמור, נמצא כי ניתן לדחות את הערעור על יסוד פסק-דינו של בית המשפט קמא, אלא שבכל מקרה לא היה מקום למתן רשות ערעור. זאת מהטעם שרוב טענותיה של המבקשת תוקפות ממצאי עובדה ומהימנות שקבע בית המשפט קמא, בעוד שכידוע, ככלל וזולת בהתקיים נסיבות חריגות, שלא נמצאו, ערכאת הערעור נוטה שלא להתערב באלו. כך גם בשל העובדה שככלל וזולת אם נמצא כי נפל פגם מהותי המחייב את התערבות ערכאת הערעור, רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט לתביעות קטנות שמורה רק למקרים חריגים, שהמקרה הנדון אינו נמנה עמם (ראו מתוך רבים: רע"א 7535/16 דהרי נ' לדרמן (26.12.2016), כבוד השופט צ' זילברטל, פסקה 6; רע"א (עליון) 57935-01-25 דוידוב נ' ליסקאר (20.2.2025), כבוד השופט י' כשר, פסקה 20). בנסיבות הנדונות נמצא כי לא נפל כל פגם, בוודאי שלא פגם מהותי, במסקנות פסק-דינו של בית המשפט קמא, לרבות בכל הנוגע לסכום הפיצוי שנפסק. מטרת הוראות סעיף 30 בחוק התקשורת היא לפסוק פיצויים בהתקיים הנסיבות המצדיקות זאת ובסכום ראוי וסביר, התואם את הנסיבות. הוראות סעיף זה לא נועדו לאפשר עשיית פעולות שנועדו להכנת תביעות עתידיות באופן שיאפשר השאת רווחים קלים מהודעות שניתן למנוע את המשך שליחתן בקלות.

13. בקשת רשות הערעור נדחת.

משנמצא כי לא הייתה הצדקה להגשת בקשת רשות הערעור, המבקשת תישא בהוצאות המשיבה 1 בסך 4,000 ₪, אשר יועברו אליה מכספי העירבון שהופקד. היתרה תוחזר אל המבקשת.

ניתנה היום, כ"ד בסיוון תשפ"ו, 9 ביוני 2026, בהיעדר הצדדים.

תמר בר-אשר, שופטת